

În zorii tinereții!

Copilul râde: Înțelepciunea și iubirea mea e jocul. Tânărul cântă: Jocul și înțelepciunea mea e iubirea. Bătrânul tace: Iubirea și jocul meu e înțelepciunea.

Genica: Un grup de rugăciune al bisericii și pot spune asta cu bucurie în suflet pentru că se împlinesc 5 ani de când la grupa de adolescenți, în fiecare miercuri, suntem unii lângă alții (și Domnul lângă noi), închinându-ne și împărtășind experiențele avute în săptămână. Uneori nu suntem conștienți câtă nevoie de rugăciune avem și încercăm să înlocuim în viața noastră acest aspect cu multe lucruri frumoase și utile dar care nu ne asigură sprijinul și echilibrul sufletesc de care avem atâta nevoie.

În decursul timpului am văzut tineri care nu au avut în familie experiența rugăciunii deși sunt în biserică de mulți ani și am înțeles că Dumnezeu vrea să formeze generația viitoare învățându-i esențialul „să respire”. Spun așa pentru că tinerii noștri sunt „sufocați” de lumea modernă cu presiunile ei și tineretul Casei Domnului nu poate rezista ispitelor, încercărilor și provocărilor zilnice decât într-un anumit fel: rugându-se și bizuindu-se pe puterea Celui Preaînalt, pe înțelepciunea și ajutorul Său, citind și hrănindu-se zilnic. Suntem o echipă unită și am văzut pe Dumnezeu ascultându-ne de fiecare dată, încurajându-ne și dând biruință tinerilor săi.

În acest an am început să vizităm bătrânii bisericii și vrem să continuăm, implicându-ne tot mai mult în viața bisericii, să ieșim în întâmpinarea nevoilor, într-un cuvânt să dăm o mână de ajutor. Avem mai multe proiecte și credem că tineretul este potențialul dăruit nouă tuturor dar trebuie să învățăm cum să-i formăm pentru slujire. Nu vom putea face asta dacă noi ca familii, ca părinți, frați sau surori nu vom fi exemple în viața de zi cu zi, dacă nu vom înceta să mai alergăm după cele lumești și materiale care îi prind pe tineri și pun în ei dorința de „a avea” mai mult decât cea de „a fi”.

Nu judecați tineretul, nu aruncați cu piatra, pentru că au pășit pe urmele noastre, ale familiei și nu sunt vinovați ei că nu le-am dat învățătura trăită și nu doar vorbită. Cu această ocazie îndemn părinții bisericii să se roage împreună cu copiii lor, în fiecare zi, în fiecare seară, la venire și la plecare, să acordăm timp copiilor noștri și să-i prețuim căci ei sunt biserica de azi și de mâine. Ceea ce vom semăna vom culege și Dumnezeu vrea să culegem roade dulci pentru sufletul nostru și bucurie pentru bătrânețile noastre privind generațiile formate. El vrea să putem spune fiecare și să-i învățăm ca realitate zilnică (asemeni lui Pavel) „Călcați pe urmele mele căci și eu calc pe urmele lui Hristos”. Greu? Da. Dar, după cum spunea fratele Dani Costuțin predică: „*Harul lui Dumnezeu ne-a eliberat de merite, dărnune-a eliberat de efort!*”

Magda: Am citit recent câte ceva despre adolescență, asta cu ocazia că trebuie să scriu și eu ceva. De fapt am mai citit eu despre adolescență și mai demult, adică așa, cam pe când eram și eu în cauză, și simțeam nevoia să fiu cât mai informată. Vă redau mai jos un pasaj (dintr-un eseu de pe www.didactic.ro, din păcate nu specifica autorul) care mi-a plăcut mult și l-am considerat a fi o încapsulare frumoasă a felului de a fi al adolescenților. Voi adolescenților, ia vedeți dacă vă recunoașteți:

„*Adolescența este subiectul privilegiat și controversat al psihopedagogilor, generator de opinii și discuții contradictorii. Unii o consideră „vârsta ingrată”, alții, dimpotrivă, „vârsta de aur”; pentru unii ea este „vârsta crizelor, anxietății, nesiguranței, insatisfacției”, în timp ce pentru alții este „vârsta marilor elanuri”.*”

Pe planul dezvoltării biologice, adolescentul tinde spre echilibru și spre adoptarea unei conformații apropiată de cea a adultului; în schimb, în plan psihologic, transformările sunt extrem de rapide, spectaculoase și de maximă complexitate, cu salturi la nivelul unor funcții, cu evoluții mai lente la nivelul altora. Diversitatea dezvoltării psihice generează noi conduite și noi modalități de relaționare cu cei din jur, forme originale de înțelegere și adaptare.

Traversarea acestei perioade nu se face în mod lent, dimpotrivă, tensionat, adeseori cu existența unor conflicte și trăiri dramatice, cu frământări interne pentru găsirea surselor de satisfacere a elanurilor, a aspirațiilor și cu tendința de a evita teama față de piedicile ce se pot ivi în realizarea proiectelor sale de viitor. Adolescentul este un nonconformist și un luptător activ pentru îndeplinirea dorințelor sale, un original în adaptarea soluțiilor urmărite, în modul de a privi și de a se adapta la lumea înconjurătoare.”

Mie îmi place să mă apropii ca de la egal la egal și să mă împrietenesc cu ei. E drept că nu întotdeauna reușesc. E mai ușor să am o atitudine de superioritate și să le dau sfaturi pe un ton atotștiutor decât să am răbdare să văd de fapt cum și ce gândesc ei. Atunci când reușesc totuși, descopăr cu uimire că ei se deschid și sunt mai sinceri în a discuta problemele cu care se confruntă, le e mai ușor să recunoască greșelile pe care le fac și primesc mult mai bine sugestiile de corectare a unui comportament. Și am așa o mare bucurie în inimă când vad că unii dintre ei sunt schimbați de Dumnezeu!

Dani Milian: Mă numesc Dani Milian și sunt unul dintre adolescenții bisericii „Maranata”. Miercuri după-masa, când avem noi adolescenții întâlnirea săptămânală, e ca lin timp de relaxare. Povestim despre întâmplările pe care le-am avut în timpul săptămânii. Eu cred că este un timp foarte binecuvântat. Îl laudăm pe Domnul prin cântare, ne rugăm. Ar fi frumos să fim mai uniți și să vină orice adolescent al bisericii, nu doar aceia dintre noi care lasă orice lucru la o parte și vine la biserică. Ruben, Magda și Genica ne învață despre cum ar trebui să ne purtăm în societate, la școală cu colegii, dacă mergem undeva să dăm dovadă de copii pocăiți.

Corneliu Păcurar: Sincer să fiu, îmi place părtașia dintre noi, adolescenții, din cauză că fiind un grup mai restrâns, e o părtașie mai intimă. Mi-aș dori să facem niște excursii, ieșiri, misiuni, etc. Eu propun să mergem undeva la ștrand sau undeva pe munte și văi, să „escaladăm” ceva, ce ziceți????

Ana Măria Ciurchea: Binecuvântări pe care acum nu le vedem și nici nu le bănuim le vom primi în urma timpului petrecut împreună, noi, adolescenții bisericii. Totuși, unele le vedem. Personal, miercuria de la ora 6, am găsit încurajare și întărirea credinței în Dumnezeu și în promisiunile Lui. Privind în urmă, vedem răspunsuri reale la rugăciuni concrete. Primum răspunsuri la rugăciuni uneori în timp scurt, alteori în câteva luni, dar avem și rugăciuni care încă le aducem înaintea lui Dumnezeu. Pe lângă rugăciune, care este partea centrală a întâlnirii, noi folosim orice clipă liberă pentru a discuta diferite probleme care apar, precum și întâlniri cu grupa noastră sau cu alți adolescenți și tineri. De asemenea, Dumnezeu ne-a binecuvântat cu instrumentiști buni și astfel putem avea un timp de laudă și închinare la întâlnirile noastre, a adolescenților bisericii.

Ruben: Fiecare din cei care am fost adolescenți știm că perioada aceasta e o vreme în care ne-am căutat identitatea și am căutat modele care să ne ajute să descoperim cine suntem, care ne e potențialul și care e cea mai bună direcție către care să ne îndreptăm în viață. Lucrând și fiind în mijlocul copiilor și a adolescenților, tot descopăr cât de important e pentru ei să aibă prieteni, să simtă că sunt acceptați și măcar cineva încearcă să îi înțeleagă și pe ei, cu frământările lor cu tot. Personal mă bucur că încerc (uneori și reușesc, zic eu) să fiu aproape de ei, nu neapărat cu un sfat, ci mai degrabă disponibil, pentru oricare din ei. M-am bucurat când mi s-a zis „e bine să vezi că cineva se gândește și la mine, că nu sunt uitat.” Uneori unii din ei au nevoie doar de atât. Am observat că dacă l-am chemat a venit; și probabil ar fi venit și cu altă ocazie, dar nu l-a chemat nimeni. M-a oprit într-o zi o mămică, pe holul bisericii și mi-a mulțumit că l-am sunat și pe copilul ei. N-am făcut mare lucru, dar tocmai aceste lucruri mici, în aparență banale sau lipiste de însemnătate, pentru ei au un alt ecou, o altă importanță.

Îmi doresc și mă rog să reușim să-i implicăm pe toți adolescenții bisericii într-o varietate de lucrări, pentru ca fiecare din ei, făcând ceva, să descopere că pot și că talentul lui sau al ei și locul pe care îl umple, e important și valoros. Profit de ocazie și îi invit și pe cei care ezită să participe la întâlnirile adolescenților să ni se alăture. Prin lipsa voastră vă lipsiți de prietenia noastră și de rugăciunile pe care le înălțăm înaintea lui Dumnezeu unii pentru alții, sau de discuțiile interesante și benefice pe care le avem uneori. Spune o vorbă că „Atunci când sunt într-un loc greșit, adevăratul meu loc este gol!” vezi dacă nu e valabil cumva și în dreptul tău.